

A zrazu bola tma

Bola oblečená v čiernom a jej ryšavé kučeravé vlasy vyzerali ako plamene číreho zla sršiace z temnoty. Najprv vám ich teplo len jemne olizuje končeky prstov na nohách, potom sa ovinie okolo lýtok a začne ich zvierat' vo svojom pekelnom objatí.

Nepohlí vás úplne. Je ako pohyblivý piesok, ktorý vás drží vo svojich útrobach s hlavou vonku, aby ste mohli pozorovať, ako okolitý svet stráca farbu a vy miznete pod povrchom.

Z každého jej pohybu sršala nenávisť. Ak by sa dalo pohľadom zabíjať, polovica hľadiska by pravdepodobne bola mŕtva. No aj napriek ostrým pohybom pôsobila ladne a prirodzene, akoby jej miesto bolo presne tam, pred tisíckami zvedavých očí, ktoré buď úpenlivo pozorovali jej kreácie alebo sa v tme snažili rozlúskat' leták s obsahom.

Rukou švihla dohora, no len čo sa oči divákov premiestnili zdola hore, mala ju už opäť pri hrudi zovretú v päst'. Kučery farby zapadajúceho slnka sa mihli vzduchom a človek ani nestihol spozorovať, že na javisko prichádzajú aj iní ohniví tanečníci. Tváre mali natreté veľmi svetlým mejkapom, akoby im smrť osobne sadla na plecica tesne pred predstavením, a aj oni boli oblečení v čiernom. V rukách držali oranžové stuhy, švihajúc nimi všade naokolo vytvárali dojem, že skupina nadaných mladých ľudí skutočne tancuje uprostred táboráku.

Klavírna hudba v pozadí zosilnela, tóny boli razom hlbšie a dramatickejšie. Dievča vyskočilo do vzduchu, stuhy farby pomaranča svišťali okolo nej, ľudia zatajovali dych. Ona však vedela, že doskočí dobre. Vedela, že pristane na milimeter presne, v strede malého kríža bielej farby, ktorý tam lepiacou páskou nalepil režisér.

A stalo sa. Špička pravej nohy sa jemne dotkla zeme, druhou nohou urobila prudký pohyb, a zrazu sa celé jej telo ocitlo v piruete - v hurikáne posledných tónov hudby a saténových stúh.

Klavír stíchol, diváci sa vyparili spolu s ostatnými tanečníkmi, bola tam len ona vo vyťahaných tepláčkoch zo sekáča a športovej podprsenke. A ešte niekto, koho síce nevidela, ale počula. Tlieskal a kráčal smerom k nej.

„Bola by si dokonalá,“ povedal zamatovým hlasom, trochu smutným.

„Bola som dokonalá,“ povedala ona so slzami v očiach a jazvou na srdci.

„Stále si.“

Prikývla. Odteperila sa do šatne, cítiac, že jej nohy majú hádam tristo ton a zvalila sa na starú lavičku, zospodu oblepenú žuvačkami. Z nôh si dala dole špičky vydraté od neustáleho tanca a už žiadna vrstva látky nezakrývala krvavé chodidlá a šupiny odtrhnutej kože, keď sa v tanečnom rytme rýchlo suchla o drevenú dlážku. Keď s tým raz sekne, bude mať nohy ako krokodíl, pomyslela si pri pohľade na kropaje krvi dopadajúce na opadanú omietku na zemi. Všade boli kusy odlupujúcej sa maľovky, ktorá to už na stene vzdala niekde medzi príchodom Cyrila a Metoda a vynálezom kolesa. Z modrej športovej tašky vytiahla fľašku dezinfekcie a nastriekala tekutinu páchnucu alkoholom na boľavé miesta. Nemihla ani brvou, sila zvyku. Previazala ich elastickým obvazom, obula si ponožky a zamkla skrinku.

Autobusy nejazdili, bola hlboká noc. Hviezdy jasne žiarili a mesiac bol v splne. Osvetľoval ulicu ako jedno obrovské pódium, pódium na ktorom fúkal studený vietor a nik tam netancoval. Koženú vetrovku si pritiahla bližšie ku krku a bledé ruky vopchala do vreciek. Aj by domov utekala, keby jej nohy neplakali a nevedela by, čo ju doma čaká.

Ariana sedela na tvrdej drevenej stoličke a niečo zúrivo ťukala do notebooku, fajčiac silnú cigaretu. Hustý šedý dym sa unavene ťahal po celej miestnosti, svojou trpkou vôňou parfumoval všetky závesy a deky v dome.

Vchodové dvere sa so škripotom otvorili, Ariana zaklapla laptop a vymrštila sa na chudé nohy. Ruky si prekrižila na hrudi a z očí jej sršala podobná emócia ako jej sestre na javisku. Zase tam pretancovala skoro celú noc, snažiac sa o to, čo je pre ňu nedosiahnuteľné. Ako malé dieťa a sušienky na najvyššej policičke v kuchyni. Počula, ako jej taška s ťarchou dopadla na podlahu, a potom pomalými krokmi niesla svoje chudučké telo do kuchyne. Otvorila chladničku, vytiahla pomarančovú šťavu a naliala si plný pohár.

Niečie ruky sa jej omotali okolo bokov a potom cítila, ako sa sestrine teplé telo pritislo na jej chrbát. Cítila jej nahé prsia niekde pri lopatkách a horúci dych vzadu na krku. Dýchala prerývane – bola nahnevaná.

„Ar...“ snažila sa jej nejako ospravedlniť, no sestra ju prerušila. Horúcu dlaň jej pritlačila na ústa a zašepkala:

„Bud' ticho, inak ťa zabijem,“ a tlmene sa zasmiala. Jemne sa dotkla perami sestrinho krku a venovala jej nežný bozk. Tá ale nebola jej prílišnou blízkosťou taká nadšená, akoby Ariana očakávala. Sestra ju odsotila nabok, vzala pohár s džúsom a zamierila do svojej izby, na konci podlhovastého domu v malej štvrti na okraji mesta.

„Nel, ak teraz odídeš...“

„Budem hádať, zabiješ ma?“

Rovnaké a pritom také iné...

„Slečna Layová, aký ste mali týždeň?“ spýtal sa muž v drapľavom šedom roláku, ktorý určite nepatril do najnovšej kolekcie od Versace, ryšavého dievčaťa, sediaceho v luxusnom koženom kresle. Malá neosobná kancelária bola pracoviskom muža v strednom veku, ktorý vďaka hrubému rámu na okuliaroch a nevkusnej mastnej prehadzovačke, vyzeral ako z hororu. Často nosil roláky, Ariana by sa nedivila, keby pod nazbieranou látkou skrýval kusnutie upíra a chlpatú hrud'. Fuj.

Na stenách viseli čiernobiele obrázky Benátok a nejakých maličkých prístavov ako v strede Chorvátska. Aj cez drevený rám a sklenenú klietku obrazu ste cítili páľavu zlatistých lúčov, ktoré opáleným turistom tancovali po vysmiatych tvárach a umelo vybielených zuboch. Určite sa všetci usmievali, pili lacné drinky alebo pivá z plechovky a tlačili pleskavicu. Vzduch bol ťažký, páchol ako morská soľ a potom presiaknuté tielka s nápisom letoviska. Pár neposedných lastúr sa lenivo prisalo na nohy dreveného móla. Bol príliv, voda vládla krajine a v tom chvíľkovom svete na obraze bolo všetko v poriadku.

„Nieкто nám stojí v ceste. Odmieta ma ako prašivé psisko...“

„Je to vaše dvojča, Ariana, nie domáci miláčik. Každý človek potrebuje trochu voľnosti, dokonca aj ten, ktorého milujeme,“ povedal chlap, ktorý niekoľko rokov šprtal na skúšky, len kvôli tabuľke s titulom. Má ju vycapenú vedľa dverí, hrubou kurzívou, že aj slepý by o ňu zakopol. Prečo si proste neurobí na tie dvere kríž červenou farbou alebo tam nenapíše *cvokár*?

„Päťdesiat babiek na hodinu za túto produktívnu vetu?! Medicína sa preceňuje,“ opovrhovačne cekla Ariana a prevrátila očami. Zamrvila sa v kresle, lebo pri dvadsiatich stupňov nad nulou sa jej začala koža lepiť na stehná.

„A čo by ste chceli počuť?“ Bol až strašidelne pokojný. Ale nie tak príjemne pokojný, ako izba u starkej na dedine alebo jej jablkový koláč. Nie tak sladko ako mamin úsmev, keď si odriete koleno. Tak iritujúco pokojný. Ako človek z hlavou v gilotíne. Viete, že koniec je na dosah ruky, netreba sa poň ani naťahovať. Príde k vám sám.

„Predpíšte mi nejaké lieky, doktorko, a nerobte si vrásky,“ odsekla.

„Jedného dňa aj sama dospejete k záveru, že táto maškaráda nie je skutočný život.“ Stále bol pokojný. Stále ju to štválo.

„Nie. Na záver ja budem tá, čo sa bude smiať.“

„Možno sa budete smiať, Ariana, ale budete celkom sama,“ venoval jej sarkastický úsmev, aký by si mal lekár odpustiť a očividne si to užíval. Bol to nahovno psychiater.

Nel a tanec. Nel a ten hlúpy tanec, ktorý ma oberá o jej lásku, o city, ktoré by vždy mali patriť len mne. Mojej maličkosti, ktorá okrem nej nedokáže v srdci ukrývať nič iné. Ako by ma len mohla nemilovať? Sme jedna krv, jedna myseľ, pochádzame z toho istého a navždy budeme spolu. Sľúbila to. Prisahala, že navždy bude stáť pri mne a že nič, nič na tejto planéte ani v tomto vesmíre, jej nebude nikdy prednejšie. Nikdy...

Ariana prechádzala slnkom zaliatou ulicou, lízala kopček jahodovej zmrzliny a nasávala vitamín D pokožkou aj celým svojím bytím. Premýšľala nad sestrinými nohami. Nad tancom, ktorý vraj tak veľmi miluje. A nad celým jej zmyslom života, ktorý ona nikdy nepochopí.

Je taká nádherná. Rovnaká ako ja, hoci o toľko inakšia. Vo vnútri.

Vytiahla pokrčený papier z vrecka krátkych nohavíc a prečítala si názov lieku. V slnečnom svetle sa tie lekárske hieroglyfy skutočne lúštili ťažko. Lacným guľičkovým perom napísaný názov lieku sa niekde v polovici jej vrecka rozhodol rozmazať, avšak lekárničky na to majú asi trochu lepšie oči ako my, bežní smrteľníci.

V lekárni panoval ten nepríjemný zápach dezinfekcie a uniformity. Ľudia sa mračili – boli chorí, nemali dosť peňazí alebo im jednoducho len poisťovňa nepriznala nárok na náhradu plnej sumy. Ariane však bolo úplne ukradnuté, kto mal chrípku a kto rakovinu pľúc, za svoje zdravotné problémy si môže každý sám. Ale ona tu bola úplne nevinne. Je snád' hriech, keď niekoho milujeme tak strašne, že sme ochotní urobiť preňho aj to posledné? Je hriechom byť odhodlaná skočiť pred letiacu guľku a nechať sa roztrieštiť na milióny maličkých kúskov len preto, aby jej nádherná bledá pokožka ostala bez poškvrný? Je snád' hriech cítiť niečo také krásne? A zároveň také zvrátené...

V divadle prebiehali potrebné rekonštrukcie, vyzeralo ako v rozklade. Na zemi ležali pováľané kusy drevených latiek, z niektorých vytrčali klince, na iné sa stačilo len pozrieť a už ste mali triesku zapichnutú až v slepom čreve. Niektoré úseky boli ohradené červenou páskou, ale ani kamenný múr by Nel nezabránil robiť to, čo ako jediné má v jej živote zmysel. Tak akú šancu má obyčajná červená páska?

Na nohy, ktoré pre istotu nechala v obvaze, si natiahla špičky. Každým dňom pôsobili stále starodávnejšie a starodávnejšie, no aj tak si svoj tanec nevedela predstaviť v iných, novších. V týchto pretancovala detstvom, v týchto pretrpela život po boku sestry, ktorá nikdy nemala pochopenie pre jej vášeň. V týchto špičkách sa narodila na javisku, v týchto na ňom aj zomrie. Ani len netušila, akou závratnou rýchlosťou sa blíži vlak jej osudu...

Vyzliekla si prúžkované tričko a ostala stáť len v športovej podprsenke.

„Si tu?“ zašepkala do priestoru, no vedela, že ak tu je, tak ju bude počuť. Za pár nekonečne dlhých chvíľ začula za sebou kroky – isté, ale ladné.

„Zahráš mi?“ spýtala sa. Vedela, že prikývol na súhlas a rovnako dobre vedela, ktorú pieseň jej chce zahráť. Tú pieseň, ktorú ona zložila. Pieseň ohňa a ľadu, pieseň dňa a noci. Pieseň o dvojčatách, z ktorých jedno trpí duševnou poruchou a to druhé jej šialenú dominanciu vníma a akceptuje ako malé šteňa, ktoré nemá na výber.

Zazneli prvé tóny, veľmi vysoké. Ľuďom, ktorí nevideli, čo sa za tónmi skrýva, by mohli píliť uši. Pre ňu to však boli tóny oslobodenia, hľadaného pokoja, ktorý v tanci nachádzala. Lebo iba do týchto zohratých pohybov dokázala vložiť všetku nechť a nenávisť, ktorú v sebe našetrila za celé tie roky, a premeniť ju na lásku a radosť z toho, že jej zjav tu môže byť. Zrazu mala na sebe snehobiele šaty, dlhé tesne nad kolená, prešívane striebřistými nitami. Vlasy, na rozdiel od ohnivého tanca, boli teraz uväznené v gumičke a zalakované do drdola, aby sa ani jeden neposedný prameň nerozhodol vybočiť z perfektného účesu. Keď švihla pravou rukou do tvaru oblúku, pódium sa rozutekalo hádam tisíc malých ľadových kryštálikov, a jej sestra nechala zopár bielych guľôčok v oranžovej plastovej nádobke vklízuť do svojich úst.

Boli trpké, ako chuť kávy po červenom víne. Už sa ani nepozerala na dávkovanie. Netrápilo ju to, poznala silu liekov podľa ich pachu, podľa vrúbkovania a taktiež podľa výrazu tváre lekárničky, keď ich podávala do rúk ledva dospelej dievčiny. Jedno podvihnuté obočie znamená fajn, dve obočia už tak fajn nie sú, súcitný úsmev je zlý a všetko dokopy znamená vysokú možnosť predávkovania sa dvomi tabletami. Toto bolo veľmi zlé – lekárnička si takmer musela oči zbierať zo skleneného pultu a úsmevom obkoleseným vráskami sa ju snažila povzbudiť. Na optimizmus je už neskoro.

Nel vykopla nohu vysoko do vzduchu a zároveň na vymrštila na špičku druhej nohy. V nasledujúcom pohybe mal divák pocit, že ľadová princezná padá. A ona aj padala, no nie preto, že by boj vzdala, ale preto, aby si oddýchla a do ďalšieho mohla ísť plná síl a radosti.

A ten boj prišiel. Možno sa začal vtedy, keď Arianu osvietilo prudké slnečné svetlo a ona vpustila do svojich úst ešte zopár piluliek, možno vtedy, keď sa Nelino telo zvrtilo do čistej piruety, až pohľad na jej postavu začínal byť rozmazaný. Možno vtedy, keď priveľmi silná dávka liekov začala na Arianu vplývať až príliš realisticky. Premietli sa jej všetky spomienky na roky strávené v blízkosti tej, ktorú nemôže nechať odísť, všetky tie dni, kedy jej slnko nevychádzalo o siedmej ráno, ale vtedy, kedy Nel otvorila prenikavé zelené oči a zažmurkala na pozdrav. Spomínala si na pukancové vojny keď boli malé a na kečupové umenie, ktoré Nel tak milovala. Vždy v sobotu na vaječné omelety kreslili kečupom rôzne ornamenty, tváre, a neskôr, keď vedeli písať a boli rozhádané, tak aj vzájomné odkazy. A taktiež jej myšlienkami prebehol on.

Dean. Najlepší klavirista, ktorý sa kedy dotkol kláves v divadle, svojimi plavými kučerami a hlbokým hnedým pohľadom mohol mať každú, na ktorú sa čo i len pozrel. Neopúšťal ho kamenný výraz tváre a vedel, akú hodnotu majú jeho tajomstvá a akú ľudia, ktorým ich nikdy nepovedal. Uvedomoval si nepeknú realitu a dokonalosť jej sestry. Zaľúbil sa do Nel. A ona do neho.

Zahrál kontrabasové cé a biele šaty sa rozplynuli ako para vychádzajúca z úst, keď je vonku mínus päťsto a vy sa snažíte chytiť taxík a ohriať si zmrznuté prsty o kávu v kelímku. Opäť bola celá čierna a vlasy nespútane lietali všade naokolo. Prichádzala tá najťažšia časť. Časť venovaná podrobnému opisu jej sestry.

Ariana sa zdvihla z lavičky bez strednej latky a zamierila tam, kde ju určite nájde. Ju aj jeho. Je to jeho vina. Jeho a toho prekliateho divadla. Toho hlúpeho tanca, ktorý mi ukradol všetko a podupal aj tie malé základy, ktoré sa mu nepodarilo zboriť na prvý šup.

Opäť bola všade a zrazu nikde. Ako tieň plný života, ako plameň uväznený na knôte sviečky. No kto je knôt a kto je sviečka? A môže jedno jestvovať bez toho druhého?

Niektorotrhol do tanečnej sály a dvere buchnúce o stenu roztrieštili jej ohnivý svet na milióny kúskov. Nel prudko otvorila oči a zbadala samú seba rútiacu sa priamo na ňu. V očiach jej blčala zlosť a vyžarovala niečo, čoho by sa normálny človek mal báť. Ale Nel sa nebála. Zúrila. Nikto nemá právo vtrhnúť len tak do stredu jej predstavenia a boriť jej malý sladký svet a už vôbec nie jej zamlčaná polovička.

Bola ako zmyslov zbavená. Vlastne obe boli, ale Ariana nekontrolovateľne, ako tornádo, strhávajúce strechy a sny. Nel bola tichá sopka, bublajúca pod povrchom, ktorá len čaká na svoju príležitosť, a potom všetkým pohltí a spáli svojim smútkom. Ariana sa najprv vrhla na plavovlasého chlapca, ktorý sedel za klavírom a aj napriek aktuálnemu výjavu stále neprestával hrať známú melódiu.

„Už dost! Dost! Hovorím, aby si s tým prestal!“ ziapala na celé divadlo a z celej sily sa vrhla na drevenú stoličku pri klávesoch, kde sedel Dean. Zvalila ho na zem a spolu sa skotúľali pod javisko. Keď sa nehýbal, človek by bol čakal, že je len v šoku, že chlapa ako sa patrí neskolí leďajaký pád z javiska. Ale pád na drevené laty plné klincov áno. Podlaha pod jeho oťažným telom začala pomaly tmavnúť od tekutiny, ktorá ešte pred pár sekundami kolovala v jeho žilách.

Slzy sa jej natisli do očí. Trochu ako zo španielskej telenovely, gýčové ako tričko z číňaku, no Nel sa za ním vrhla. Priamo cez všetky tie poklincované latky, dorezané nohy ju štípali ako ústa po cesnaku, no zovrela ho v náručí. Triasla sa po celom tele, dlaň si vložila do jeho chladnúcej ruky a zahľadela sa do jeho očí. Hasli, ako oheň v kozube o druhej nad ránom. Vytrácal sa z nich život, pomaly a postupne, až ste ho mohli vidieť vznášať sa nad plačúcimi siluetami ako kúdoľ dymu. Odchádzal. Dúfala, že za lepším...

„Ty! Je to všetko tvoja chyba! Pamätaj si, Ariana Layová, medzi nenávisťou a smrťou je len tenká hranica! A ty si ma donútila nenávidieť ťa tým najhorkejším spôsobom, aký len existuje. Dávaj si pozor na svoj život, Ariana. Lebo oko za oko, zub za zub...“

Nel Layová sa spotená strhla zo sna na mäkkej posteli. Zamrvila sa v saténových perinách a svoje nahé telo pritúlila k osobe ležiacej vedľa seba. Nadýchla sa vône jej nočnej pokožky a nežne zašepkala:

„Lúbim ťa, Ariana. Ešte zatiaľ áno. Ale pamätaj, aj tú najsilnejšiu lásku možno zabiť zlom.“

Hlavu si zaborila do jej vlasov, voňajúcich po mede a konvalinkách, zhlboka sa nadýchla a zamkla smaragdové oči pod viečka. Cítila zvláštnu ťažobu pri srdci, keď si v hlave opäť prehrala ten sen, a výčitky svedomia. Vtedy jej blikla esemeska. Načiahla sa za telefónom a zbadala Deanovu veselú tvár, ako sa na ňu usmieva z fotky z displeja. *Aj tebe sa sníval taký príšerný sen?* Telepatia, pousmiala sa.

No čo dlžím svetu, keď ona mi zobrala všetko, a ja jej len to zlé?

Michaela Molnárová,
Gymnázium Pankúchova 6,
851 04 Bratislava